ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ ΤΗΣ "ΗΜΕΡΑΣ,,

ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ

ΔΥΟ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ κ. ΣΤ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Α΄

Εἰς τὸ δελτίον τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πατρῶν Ἰανουαρίου—Φεβρουαρίου 1959 ἀρ. φύλλου 43—44 δημοσιεύεται ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Μαϊμούκα εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος προτείνει πρὸς λύσιν τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ δημογραφικοῦ προβλήματος μεταξὺ ἄλλων 1) τὴν νομιμοποίησιν τῶν ἐκτρώσεων, 2) τὴν κατάργησιν τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας πολυτέκνων, 3) τὴν μετανάστευσιν κλπ.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾶ τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα ὁ ἀείμνηστος συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Τὸ ζήτημα τῆς τεκνογονίας» Σεραφεὶμ Παπακώστας λέγει, ὅτι οὐδεὶς σήμερον εἶναι δυνατὸν ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὑπάρχει μία οἰκονομικὴ κρίσις καὶ ὅτι ὑπάρχουν πτωχαὶ τάξεις ἐργατῶν, ὑπαλλήλων, μικροεπαγγελματιῶν, οἱ ὁποῖοι δεινῶς ὑποφέρουν οἰκονομικῶς. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς μας δεῖγμα, εἶναι μᾶλλον ἱστορικὴ ἀλήθεια ἀναμφισβητήτως ὅτι ἡ πλειονότης τῶν γονέων εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀντίκρυσαν οἰκονομικὰς συνθήκας καὶ δυσκολίας τραγικάς. Μὲ τοῦτο ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ στηρίξωμεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχειρήματα καὶ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν γέννησιν τέκνων, οὔτε νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ εἰς ἄλλας χώρας συμβαίνοντα, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Μαϊμούκας.

Ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1798 ἀναπτυχθεῖσα θεωρία τοῦ Μάλθους, τῆς ὁποίας ὁπαδὸς φαίνεται νὰ εἶναι ὁ κ. Μαϊμούκας, ἀπεδείχθη ἔκτοτε ψευδὴς καὶ πεπλανημένη, διότι, μολονότι ηὐξήθη ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς, παραλλήλως ηὐξήθησαν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ προκύψῃ ζήτημα συντηρήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐσφαλμένως ἐφοβήθη ὁ Μάλθους. Καὶ ἰδού, ὅτι ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου Rech ἀναπτύσσει εἰς τὸ συνελθὸν ἐν Ὑδασιγκτῶνι τὸν Ἰούλιον τοῦ 1924 συνέδριον τῆς Γεωργίας, ὅτι ἡ γῆ καλῶς καλλιεργουμένη δύναται νὰ διαθρέψῃ ἀνετῶς ὑπερπενταπλασίους τῶν σημερινῶν κατοίκων της».

Ὑπεράνω λοιπὸν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀγρυπνεῖ ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ κατευθύνει τὰ πάντα πρὸς τὸ ἄριστον τέλος τοῦ πιστοῦ ἀνθρώπου. Μόνον τὰ ὄμματα τῶν ἀθέων ὑλιστῶν διακρίνουν φόβους ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑφίστανται τοιοῦτοι. Προτείνει λοιπὸν πρὸς λύσιν τοῦ δημογραφικοῦ προβλήματος ὁ κ. Μαϊμούκας νὰ γίνουν οἱ γονεῖς ἐγκληματίαι προβαίνοντες εἰς τὴν θανάτωσιν τοῦ ἐμβρύου καὶ ζητεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν κοινωνίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος εἰς τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν τοῦ Λυκούργου, ὁ ὁποῖος εἶχε θεσπίσει: ἐν Σπάρτῃ νὰ ῥιπτοῦν εἰς τὸν Καιάδαν τὰ γεννώμενα ἀσθενικὰ καὶ δύσμορφα νήπια. Δὲν ὑπολογίζει τὰς γνώμας τῶν συγχρόνων ἄλλων ἐπιστημόνων, ὅπως λ. χ. τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κ. Ν. Λούρου, ὅστις λέγει, ὅτι «εἶναι ἔγκλημα ἡ ἔκτρωσις διὰ τὴν ἀνθρωπότητα». Καὶ ἐξηγεῖ ὁ ἀείμνηστος Παπακώστας ὅτι ἡ ἔκτρωσις συνιστᾶ διπλοῦν κατὰ τῆς κοινωνίας ἔγκλημα. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποστερεῖ τὴν κοινωνίαν ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον γίνεται τοῦτο, ἰσοδυναμεῖ πρὸς δολοφονίαν.

Οὕτω πως ὁ κ. Μαϊμούκας ἐπιτίθεται μὲ τὴν διδασκαλίαν του ἀπροκαλύπτως κατὰ τῆς οἰκογενείας καὶ προτείνει ἐπανάστασιν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, ἀκριβῶς ὅπως πράττουν τοῦτο οἱ ἄθεοι ὑλισταί. Ζητεῖ τὴν κατάργησιν τῶν φυσικῶν Νόμων, τοὺς ὁποίους ἔθεσεν ὁ Δημιουργός, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ, ὅτι αὕτη ἔχει ὡς συνέπειαν, ὅπως διεπίστωσαν εἰδικοὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἀντιπρόσωποι, «τὸν κλονισμὸν τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς ἰσορροπίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων».

Ἀκόμη ὁ κ. Μαϊμούκας φρονεῖ ὅτι μερικὰ ἐκ τῶν ἡπιωτέρων μέτρων ἐλέγχου τῶν γεννήσεων, τὰ ὁποῖα κατὰ σύστημα ἐφαρμόζουσιν ἄλλαι χῶραι, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἀνωδύνως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἵνα οὕτω ἀμβλυνθῇ τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα. Εἰς ἀπάντησιν τ ν νοσηρῶν τούτων ἰδεῶν ὁ εἰρημένος συγγραφεὺς τοῦ ζητήματος τῆς τεκνογονίας παραθέτει πίνακα στατιστικῶν, ἡ ἀμείλικτος γλῶσσα τῶν ὁποίων λέγει, ὅτι, ὅταν ὁ πληθυσμὸς μένῃ εἰς σταθερὸν ἐπίπεδον, ἡ ἀναλογία τῶν ὑπερηλίκων καὶ ἐπομένως ἀγώνων ἀτόμων αὐξάνει, ὁπότε τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν τοῦ κ. Μαϊμούκα, ὅπερ σήμερον ἀδρανεῖ, θὰ ἐλαττωθῇ φυσιολογικῶς. Ὁ δὲ καθηγητὴς ἐν Γενεύῃ Hersch κατόπιν ἐπιμελῶν ἐρευνῶν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ ἐλάττωσις τῶν γεννήσεων, κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐλάττωσις αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ἰσχυρότατον παράγοντα, διὰ νὰ δημιουργῆται μονίμως οἰκονομικὴ κρίσις. Ἡ δὲ ἐλάττωσις τῶν καταναλωτῶν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα αἰτία τῆς ἀνεργίας. Εἰς τὸν λόγον τοῦτον στηριζομένη καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας τοῦ 1933 μετήρχετο πᾶν μέσον, διὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐλάττωσιν τῶν γεννήσεων. Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας Α. Ἀνδρεάδης ἔγραφεν εἰς ἄρθρον του, «ὅτι ἡ ἱστορία ὁμιλεῖ περὶ λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν θύματα ἐλαττώσεως τοῦ πληθυσμοῦ των, οὐχὶ δὲ τῆς ὑπερβολικῆς γονιμότητος.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ δεύτερον ἄρθρον

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ κ. Δ. ΧΕΛΜΗ

Ἐπιβάλλεται συγχρονισμὸς τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας, στηριζομένων τῶν βιωσίμων καὶ ἀνταγωνιστικῶν ἐπιχειρήσεων. Προτείνονται φορολογικὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν παραγωγικῶν ἐπενδύσεων, ἐπίσης παροχὴ τεχνικῆς βοηθείας. Ὁ ΟΧΟΑ πρέπει νὰ παρέχῃ βοήθειαν μὲ τὴν μεσολάβησιν τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν. Ἀνάγκη νὰ παρασχεθῇ εἰς ταύτας χαμηλότοκον χρῆμα. Συνεχίσθη καὶ κατὰ τὸ 1958 ἡ πρόοδος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Β΄

Δημοσιεύομεν σήμερον τὸ Β΄ μέρος τῆς ἐκθέσεως τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος κ. Δ. Χέλμη ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1958:

Αἱ πιστωτικαὶ συνθῆκαι κατὰ τὸ 1958

Οἱ ἀριθμοὶ τῆς τραπεζικῆς πιστοδοτήσεως τῆς οἰκονομίας ἐμφανίζουν σημαντικὴν ταύτης αὔξησιν κατὰ τὸ ὑπὸ ἀνασκόπησιν ἔτος. Ἡ αὔξησις αὕτη, ἀνερχομένη εἰς δρχ. 3.366 ἑκατ. ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἤτοι εἰς 17,80)ο ἔναντι τοῦ τέλους τοῦ 1957, εἶναι —τόσον ἀπολύτως ὅσον καὶ σχετικῶς— μικροτέρα τῆς ἀντιστοίχου αὐξήσεως κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ηὔξησε καὶ πάλιν τὸ ποσοστὸν τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὴν συνολικὴν χρηματοδότησιν ἀπὸ 25,9ο)ο κατὰ τὸ 1957 εἰς 27,6ο)ο κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1958. Ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν Τραπεζῶν χορηγουμένων πιστώσεων τὸ ποσοστὸν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀνήρχετο κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμερομηνίαν εἰς 66,2ο)ο ἔναντι 61,5ο)ο ἔν ἔτος πρίν.

Ἡ ἐξέλιξις καὶ διαμόρφωσις τῶν καταθέσεων

Ὁ μειωμένος ἔναντι τοῦ 1957 ρυθμὸς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος ἐδημιούργησεν ἀναμφισβητήτως μικρότερα περιθώρια ἀποταμιεύσεως, ἥτις ὅμως λόγῳ τῆς νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τὰς Τραπέζας κατηυθύνετο εἰς μεγαλυτέραν ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀναλογίαν πρὸς τραπεζικὴν κατάθεσιν.

Ἐν τέλει τοῦ ἔτους 1958 τὸ συνολικὸν ὕψος τῶν καταθέσεων ἐξίχθη εἰς 13,3 δισ. δραχμῶν περίπου, ἐμφανίσαν αὔξησιν 2,9 δισ. ἢ 18ο)ο ἔναντι τοῦ τέλους 1957. Τὸ μέγιστον μέρος τῆς αὐξήσεως ταύτης, ἤτοι 2,4 δισ., προῆλθεν ἀπὸ τὰς καταθέσεις ἰδιωτῶν καὶ Ν.Π.Ι.Δ. Ὅσον ὅμως καὶ ἂν ἦτο ἱκανοποιητικὸς ὁ ρυθμὸς αὐξήσεως τῶν καταθέσεων ἐν γένει, δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ ὅτι, τόσον ἀπολύτως ὅσον καὶ σχετικῶς, οὗτος ὑπελείφθη τῆς ἀντιστοίχου αὐξήσεως κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος. Ἡ ἐπιβράδυνσις αὕτη δὲν θὰ ἦτο ἴσως τόσον αἰσθητή, ἂν δὲν εἶχεν ἀντιστραφῆ, ἔστω καὶ παροδικῶς, διὰ λόγους ἀναγομένους εἰς διεθνῆ γεγονότα, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἡ ἐξέλιξις τῶν καταθέσεων. Ἐπίσης πρέπει νὰ λεχθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μέρος τῶν ἀποταμιεύσεων ἀπερροφήθη ἀπὸ τὸ ὁμολογιακὸν δάνειον τῆς Δ.Ε.Η.

Ἔνδειξιν, τέλος, τῆς παγιουμένης καὶ ἐπεκτεινομένης εἰς ὁλονὲν εὐρυτέρους κύκλους τάσεως πρὸς ἀποταμίευσιν παρέχουν καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ καταθετῶν.

Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν παρ' ἡμῖν καταθετῶν ταμιευτηρίου ηὐξήθη κατὰ 46ο)ο περίπου ἔναντι αὐξήσεως 61ο)ο κατὰ τὸ ἔτος 1957.

Κατεύθυνσις πιστωτικῆς πολιτικῆς

Τὸ παρελθὸν ἔτος 1958 ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν καὶ δι' ὅλον τὸν τραπεζιτικὸν σύστημα σταθμόν, ὅστις, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, διακρίνει δύο περιόδους τῆς πιστωτικῆς ἀγορᾶς. Χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθεῖσαν ἀπὸ τοῦ 1956 πολιτικήν, ὅσον ἀφορᾶ κυρίως τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀποταμιεύσεων εἰς τοὺς φυσικούς των ἀγωγούς, αἱ Ἐμπορικαὶ Τράπεζαι ἀπέκτησαν, διὰ τῆς σημαντικωτάτης αὐξήσεως τῶν καταθέσεων, τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια πρὸς ἐπαρκῆ χρηματοδότησιν τῶν τρεχουσῶν ἀναγκῶν τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς διακινήσεως τῶν ἀγαθῶν. Παραλλήλως, ἡ ἐπέκτασις τῶν πιστωτικῶν ἐργασιῶν τῶν Τραπεζῶν ἐξησφάλισε τὴν βαθμιαίαν βελτίωσιν τῆς ἀποδοτικότητός των, ἥτις διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἦτο λίαν χαμηλὴ καὶ ποικίλας σοβαρὰς ἀνωμαλίας ἐδημιούργει. Οὕτως, ἡ ἀκολουθηθεῖσα κατὰ τὴν παρελθοῦσαν τριετίαν πολιτικὴ κατέστησε δυνατὴν τὴν ἀντιμετώπισιν ἐπιτακτικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδυσχέραινον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν συναλλαγῶν καὶ τῆς πιστωτικῆς ἀγορᾶς. Αἱ βραχυπρόθεσμοι ἀνάγκαι τῆς οἰκονομίας, ἔχουν κατὰ μέγα μέρος καλυφθῆ, εἰς ἃς δὲ κατηγορίας καὶ περιπτώσεις αἱ συναλλαγαὶ δὲν τυγχάνουν ἱκανοποιητικῆς δι' αὐτὰς χρηματοδοτήσεως, τοῦτο δὲν ὀφείλεται πλέον εἰς ἀνεπάρκειαν τῶν κεφαλαίων τῶν ἐμπορικῶν Τραπεζῶν, ἀλλ' εἴτε εἰς ὀργανικὰς ἀδυναμίας αὐτῶν τούτων τῶν ἐπιχειρήσεων εἴτε εἰς τοὺς κανόνας χρηματοδοτήσεως, τοὺς τιθεμένους ὑπὸ τῶν νομισματικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ ἐπιδιώξει ἐξυπηρετήσεως ἄλλων ἀναγκῶν καὶ σκοπῶν.

Ἤδη ὅμως νέα προβλήματα τίθενται, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀποφασιστικοῦ χαρακτῆρος διὰ τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς Οἰκονομίας καὶ ἀσφαλῶς εἶναι πολυπλοκώτερα, ἀπαιτοῦντα ἐντεινομένας προσπαθείας καὶ συνεχῶς βελτιουμένην ὀργάνωσιν τοῦ τραπεζιτικοῦ συστήματος.

Προβλήματα τοῦ τραπεζικοῦ συστήματος

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀντιμετωπίζει ὡς πρόβλημα πρωτευούσης σημασίας τὸ ὑψηλὸν κόστος τοῦ χρήματος, ὅπερ ὀδηγεῖ εἰς ὑψηλὰ ἐπιτόκια, ἀκόμη καὶ προκειμένου περὶ χορηγήσεων πρὸς βασικοὺς παραγωγικοὺς κλάδους.

Ἀλλὰ τὸ κόστος τοῦ χρήματος διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν αὐξάνουν περαιτέρω δεσμεύσεις λίαν σημαντικοῦ μέρους τῶν κεφαλαίων της, δι' ἃς οὐδεμία ἀποζημίωσις ἢ πολὺ κατωτέρα τοῦ κόστους των τοιαύτη παρέχεται, διότι τμῆμα τῶν συγκεντρουμένων καταθέσεων παρὰ ταῖς ἐμπορικαῖς Τραπέζαις καὶ δὴ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ, ἥτις λόγῳ τῆς παραδόσεως καὶ τῆς ἐπιφανείας της εἶναι ὁ μεγάλος ἀγωγὸς τῶν ἀποταμιευομένων κεφαλαίων, μεταφέρεται, ὑπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην μορφήν, εἰς ἄλλους τομεῖς καὶ φορεῖς μὲ χαμηλὸν ἐπιτόκιον.

Οὕτω, ποσοστὸν, ἤδη λίαν σημαντικόν, ὑψηλοτόκων καταθέσεων διοχετεύεται εἰς χρηματοδοτήσεις χαμηλοτόκους μὲ συνέπειαν τὴν αὔξησιν οὐσιαστικῶς τοῦ κόστους τοῦ ὑπολοίπου, τοῦ διατιθεμένου εἰς τὰς συνήθεις πιστωτικὰς ἐργασίας τῆς Τραπέζης.

Παρ' ἡμῖν, ἡ προτίμησις τῶν ἀποταμιευτῶν στρέφεται πάντοτε κατὰ κύριον λόγον εἰς τὰς καταθέσεις παρὰ Τραπέζαις. Εἰς τὸ παρὸν στάδιον ἐξελίξεως τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας αἱ τράπεζαι καταθέσεων εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι κυρίως δύνανται νὰ συγκεντρώσουν τὴν ἀποταμίευσινκαὶ νὰ διοχετεύσου αὐτὴν εἰς βραχυπροθέσμους πιστώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς μακροτέρας διαρκείας τοποθετήσεις. Ὁ τύπος τῆς μικτῆς τραπέζης, οἷα ἡ ἡμετέρα Τράπεζα καὶ προπολεμικῶς παρ' ἡμῖν ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστας χώρας τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, ὑπῆρξεν ὁ κύριος φορεὺς τῆς μακροπροθέσμου βιομηχανικῆς πίστεως.

Βιομηχανικὴ καὶ πιστωτικὴ πολιτική

Τὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ ἑλληνικὴ βιομηχανία σήμερον, καίτοι συναπτόμενα ἐν τῇ ὁλότητί των μὲ τὸ θέμα τῆς χρηματοδοτήσεώς της, δὲν ἐξαντλοῦνται εἰς τοῦτο. Δι' ὅ καὶ ἡ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν καὶ ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ δύο ἄλλους παράγοντας: Πρῶτον, ἀπὸ τὰς προσπαθείας ἃς θὰ καταβάλλουν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἐπιχειρηματικοὶ φορεῖς διὰ τὴν ἐξυγίανσιν καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς βιομηχανίας καὶ, δεύτερον, ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους, ἥτις θὰ πρέπει νὰ ἀσκήσῃ πίεσιν καὶ νὰ δώσῃ τὴν ὤθησιν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην. Εἶναι εὐτυχές, ὅτι ἡ διαμορφουμένη πολιτικὴ τοῦ Κράτους σαφῶς προσανατολίζεται σήμερον εἰς τὸ νὰ μὴ παρέχῃ ἀδικαιολογήτως στήριξιν εἰς ἀποτυγχανούσας ἐπιχειρήσεις καὶ νὰ μὴ παρακωλύῃ τὸν ἀνταγωνισμόν, τὸν ἀπαιτούμενον διὰ τὴν ἐπιλογὴν καὶ ἀνανέωσιν τῶν παραγωγικῶν μονάδων. Ἡ κρατικὴ πολιτικὴ στρέφεται ἤδη σαφῶς εἰς τὴν παροχὴν εὐρυτέρας ἐνισχύσεως εἰς τὰς ἐπιχειρηματικὰς ἐκείνας μονάδας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἀποβοῦν ἀποδοτικαὶ καὶ ἀνταγωνιστικαί. Ἀπολύτως συμφώνους μᾶς εὑρίσκει ἡ εἰς τοιαύτας ἐπιχειρήσεις παροχὴ εὐρυτέρων φορολογικῶν κινήτρων. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ μέτρα περαιτέρω ἀποφασιστικῆς φορολογικῆς εὐνοήσεως εἰσοδημάτων ἐπενδυομένων παραγωγικῶς εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰσοδημάτων προερχομένων ἐκ νέων βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων προτεραιότητος. Οὕτω, θὰ ἠδύνατο νὰ παρασχεθῇ καὶ πλήρης ἀκόμη ἀπαλλαγὴ ἐκ τοῦ φόρου εἰσοδήματος τοῦ τμήματος τῶν κερδῶν, τοῦ ἀποδεδειγμένως διατεθέντος διὰ τὴν χρηματοδότησιν νέων παραγωγικῶν ἐπενδύσεων, ὡς καὶ μείωσις ἢ ἀναστολὴ τῆς φορολογίας προκειμένου περὶ κερδῶν ἐκ νέων βιομηχανικῶν ἐπενδύσεων. Ἐπιβάλλεται ἐπίσης ἡ διεύρυνσις τῶν περιπτώσεων χορηγήσεως δασμολογικῆς ἀτελείας ἐπὶ εἰσαγωγῶν καινουργοῦς μηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ.

Εἶναι ἰδιαιτέρως σκόπιμον ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐπιχειρηματικῶν ὀργανώσεων ἀναληφθοῦν πρωτοβουλίαι πρὸς παροχὴν εὐρυτέρας τεχνικῆς βοηθείας καὶ ἐν γένει ὀργανωτικῆς καθοδηγήσεως εἰς τὴν βιομηχανίαν, ὡς συμβαίνει εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας εὑρισκομένας εἰς τὸ αὐτὸ στάδιον οἰκονομικῆς ἐξελίξεως μὲ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἀναγνωρίσασα τὴν ἀνάγκην ταύτην, ἐνίσχυσεν ἤδη καὶ αὐτὴ τὰς ἀντιστοίχους ὑπηρεσίας της, προσβλέπει δὲ μεθ' ἱκανοποιήσεως εἰς προτάσεις δημιουργίας κέντρου βιομηχανικῶν ἐρευνῶν, διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ὁποίου προθύμως θὰ συνέβαλλεν.

Αἱ γενικαὶ κατευθύνσεις αἵτινες θὰ ἔδει, κατὰ τὴν ἄποψιν τῆς ἡμετέρας Τραπέζης, νὰ δοθοῦν εἰς τὴν πιστωτικὴν πολιτικὴν καὶ τὰς ἐργασίας τῶν Τραπεζῶν ἵνα αὗται, παραλλήλως μὲ τὴν κρατικὴν πολιτικήν, ἀνταποκριθοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ὡς ἄνω διαγραφέντων προβλημάτων καὶ τὰς ἀνάγκας ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας, εἶναι αἱ ἀκόλουθοι:

Ὡς ἀφετηρίαν θέτομεν τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ βιομηχανικὴ ἀνάπτυξις τῆς χώρας δέον νὰ ἀναζητηθῇ τόσον εἰς τὴν δημιουργίαν νέων βιομηχανικῶν κλάδων, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐξυγίανσιν τῶν ὑφισταμένων βιομηχανιῶν. Δὲν εἶναι λογικὸν νὰ περιορίσωμεν τὴν προσπάθειάν μας εἰς νέας ἐπενδύσεις, ἐφ' ὅσον ἀναγκαία καὶ δυνατὴ εἶναι ἡ πληρεστέρα καὶ περισσότερον ἐκλογικευμένη ἐκμετάλλευσις καὶ ἀξιοποίησις ὑφισταμένων παγίων παραγωγικῶν ἐγκαταστάσεων.

Ἐφ' ὅσον ἀποβλέπομεν εἰς ἐπιτάχυνσιν τοῦ ρυθμοῦ ἐκβιομηχανίσεως τῆς χώρας, πολὺ ἀποφασιστικωτέρα πολιτικὴ ἐνισχύσεως τῆς βιομηχανίας πρέπει νὰ ἀκολουθηθῇ. Ὁ Ο.Χ.Ο.Α., ὡς ἵδρυμα ἀναπτύξεως παρόμοιον πρὸς καὶ εἰς ἄλλας χώρας μεταπολεμικῶς δημιουργηθέντα μὲ κεφάλαια κρατικὰ καὶ ξένης βοηθείας ἱδρύματα, θὰ πρέπει νὰ ἀντιποκριθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς προϋποθέσεις μιᾶς ἐξορμήσεως πρὸς ἐξυγίανσιν τῆς βιομηχανίας, παρέχων μέσῳ τῶν ἐμπορικῶν Τραπεζῶν τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τοῦτο κεφάλαια. Ὁ Ο.Χ.Ο.Α. δέον νὰ ἀκολουθήσῃ τακτικὴν χρηματοδοτήσεων, ἥτις νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν δυνατότητα ἀναπτύξεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὴν ἀπὸ γενικωτέρας οἰκονομικῆς ἀπόψεως σημασίαν της καὶ νὰ μὴ θέτῃ ὡς ὅρον τὴν συμμετοχὴν τῆς ἐπιχειρήσεως δι' ἰδίου κεφαλαίου εἰς ἀπραγματοποίητα ὑπὸ συνθήκας ἐλλείψεως κεφαλαίων εἰς τὴν βιομηχανίαν ποσά. Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀσφαλείας δέον νὰ ἀφίεται εἰς τὴν μεσολαβοῦσαν Τράπεζαν, ἔχουσαν τὴν εὐθύνην καὶ δίδουσαν τὴν ἐγγύησίν της.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα εἶναι διατεθειμένη νὰ θεωρῇ βασικὴν ὑποχρέωσίν της, ἀπορρέουσαν ἀπὸ τὴν ἀποστολήν της εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν, ὅπως προσαρμόσῃ τὴν πολιτικήν της καὶ τοὺς ὅρους τῶν χορηγήσεών της εἰς τὰς ἐπιδιώξεις ἐξυγιάνσεως τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις δημιουργίας βελτιωμένων προϋποθέσεων ἀναπτύξεως τῆς δραστηριότητός της.

Πρῶτον, εἶναι διατεθειμένη, ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε συγκεκριμένων περιπτώσεων νὰ καθορίζῃ προθεσμίας δανεισμοῦ ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας καὶ τὰς δυνατότητας τῶν ἐπιχειρήσεων.

Δεύτερον, θεωρεῖ ὅτι εἶναι πρωτίστης σημασίας ἡ ἀνάληψις ὑπ' αὐτῆς εὐρυτέρων πρωτοβουλιῶν, μέχρι καὶ συμμετοχῆς της εἰς ἐπιχειρήσεις, ἵνα προωθήσῃ νέας ἐπενδύσεις καὶ ἐπιτρέψῃ τὴν βελτίωσιν τῶν κεφαλαιουχικῆς συνθέσεως ὑφισταμένων ἐπιχειρήσεων. Εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἐπιδιώξεων αὐτῶν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀφ' ἑνὸς ἐνίσχυσε τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν της καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπεζήτησεν, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμφωνίας μετὰ Γερμανικῶν Τραπεζῶν καὶ Ἀμερικανικῆς Τραπέζης, τὴν συνεργασίαν Τραπεζικῶν ἱδρυμάτων τῆς ἀλλοδαπῆς πρὸς διοχέτευσιν κεφαλαίων των εἰς ἑλληνικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐν γένει ὑποβοήθησιν ἐπιχειρηματικῶν συνδυασμῶν.

Τρίτον, ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀποβλέπει εἰς τὴν μείωσιν τῆς ἐκ τόκων ἐπιβαρύνσεως τῶν παραγωγικῶν ἐπιχειρήσεων, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ σοβαρὸν ἀνασχετικὸν παράγοντα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἀνταγωνιστικότητός των.

Πρὸς τοῦτο ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα θὰ ἦτο ἀπολύτως διατεθειμένη νὰ προβῇ εἰς διαφορισμὸν καὶ μείωσιν ἐπιτοκίων χορηγήσεών της καὶ εἰς βάρος τῆς ἰδίας της ἀποδοτικότητος, ἐὰν δὲν ἀπέκλειε τοῦτο τό γε νῦν ἔχον ἡ ὕπαρξις πιεστικῶν ἀναγκῶν της καὶ ἡ ὑψίστη σκοπιμότης δημιουργίας ἐπαρκῶν ἀποθεματικῶν χάριν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ ὅλου πιστωτικοῦ συστήματος.

Ἀλλὰ περαιτέρω, πρὸς ἐπίτευξιν κόστους χρήματος προσιδιάζοντος εἰς χορηγήσεις μακροτέρας διαρκείας εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως διατεθοῦν εἰς τὴν Τράπεζαν χαμηλότοκα κεφάλαια μονιμωτέρας φύσεως. Μόνον διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως τοιούτων κεφαλαίων εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθῇ μίγμα διαθεσίμων κατάλληλον διὰ τοιαύτας χορηγήσεις. Ἡ ἀποστέρησις τῆς Τραπέζης ἀπὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς ἤδη διατιθέμενα κεφάλαια Δημοσίων Ὀργανισμῶν καθιστᾶ ἀδύνατον μίαν τοιαύτην πολιτικὴν χορηγήσεων.

Οὕτω πιστεύομεν, ὅτι διὰ νὰ ἀναπτυχθῇ συστηματικώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἡ ἄσκησις τῆς μακροπροθέσμου πίστεως ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Τραπέζης ἀποτελεῖ βασικὴν προϋπόθεσιν ὅπως σχηματισθῇ εἰδικὸν κεφάλαιον ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κατηγορίας αὐτῆς τῆς πίστεως. Τοῦτο δέον νὰ ἀποτελῆται, ὡς σήμερον, ἀπὸ ποσοστὸν τῶν παρ' ἡμῖν καταθέσεων, νὰ ἐνισχύεται ὅμως πρῶτον ἀ